

„Kiemelkedő thriller! Néhány óra idegtépő izgalom,
megindító érzelmekkel párosítva.” – *Regina Babelio*

A LISTA

fine ●
selection

MANON FARGETTON

MANON FARGETTON

A LISTA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Barnabénak

BALESET

Nathan

NATHAN UJJAI MINTHA SPRINTET FUTOTTAK VOLNA a számítógép klaviatúráján. Valójában inkább maraton volt, ugyanis előző este óta el sem szakadt a géptől.

A három és fél esztendőes Émilie besurrant a félig nyitott ajtón, plüssállatkájával megdörzsölte a szemét, és álmos pillantást vetett a bátyjára. Nathan anélkül, hogy egy pillanatra is abbahagyta volna a pötyögést, felemelte az egyik könyökét. A kislány odatipegett hozzá, felkapaszkodott az ölébe, becsusszant a karja alá, amit aztán visszahajtott, mintha egy sorompót engedett volna le.

– Mcsinysz?

– Az ujjad.

Émilie kivette a hüvelykujját a szájából, és megismételte:

– Mi' csinysz?

– Keresgélek.

– Mit kejeszgélsz?

– Felfedeznivalókat.

– Mint egy igazi fejfedező?

– Pont úgy, picurkám.

Émilie hátradöntötte a fejét, és büszkeséggel telve nézett fel Nathanra, aki védelmezően fonta szorosabbra körülötte a karját. A hüvelykujj visszatalált a szájacskába, a plüssállat az orrocskához. A kislány a billentyűk kotyogásától elandalítva a bátyjához bújt, hogy egy kicsit megtoldja az éjszakát.

Nathan szemét merőn a képernyőre szögezte. Már évek óta szokása volt behatolni különböző tudományos kutatólaboratóriumok weboldalaira. Nem fogott fel ugyan mindent, de rendkívüli agyának mélyén minden egyes információt gondos aprólékosággal rögzített, osztályozott, és az ő sajátos logikája alapján összekapcsolt egymással. Ismereteinek hálója fokozatosan egyre kiterjedtebbé vált. S minél több elemet raktározott el, annál több dolgot értett. Különösen vonzotta minden, ami a robottechnológiával, az informatikával, a mesterséges értelemmel, az emlékezettel volt kapcsolatos. De attól, amit az utóbbi napokban felfedezett, még neki is leesett az álla.

Valóságos bombára bukkant, ami robbanással fenyegetett.

A gondolatait Lisa hangja szakította félbe:

– Nathan, Mimi nálad van?

Lisa közvetlenül Nathan után következett a testvérek sorában. A fiú nem is vette a fáradságot, hogy válaszoljon. Émilie mindig rajta lógott, ezt mindenki tudta a házban.

– Mimi! – dugta be egérkeszerű pofiját Lisa az ajtórésen. – Reggeli! Anya már lenn vár.

Émilie dűnnyögött valamit, és még jobban befészkelte a bátyja ölébe. Lisa megcsóválta a fejét.

– Nathan?

– Hm?

– Hozd le, mert el fogunk késni.

Nathan végre elszakadt a számítógéptől, megfordult a székkal, és megragadta Émilie-t.

– Indulás, kis бүdösbogár! – csiklandozta meg a hűgocskáját. – Irány a reggeli!

A kislány gyöngyözö kacagással ficánkolt az öleiben. Nathan a karjába kapta, levitte a lépcsőn, és a konyhában beültette a gyerekszékbe.

– Már fel is öltöztél? – puszilta meg csodálkozva az édesanyja. – Pedig ma későn kezdesz.

– Korán ébredtem – mormogta mentegetőzéképpen a fiú.

Aztán odanyújtott egy vajas kenyeret Émilie-nek, és összeborzolta szőke fürtjeit.

– Szép napot, kis бүdösbogár!

– Szép napot, nagy бүdöszbogár!

Nathan elmosolyodott, majd sarkon fordult, és visszasietett a szobájába, hogy újra belemerüljön a képernyő kékes fénykörébe.

9 óra 20

Morgane

Mint minden csütörtökön – kihasználva, hogy az órái csak tízkor kezdődtek – az édesapja elvitte Morgane-t a Gólyák Klinikára, ami mintegy húsz kilométerre volt Saint-Malótól. Amikor az autó megállt a park kapuja előtt, a lány reménykedve nézett az apjára.

– Te nem akarsz feljönni?

– Nem, drágám. Ez a te időd vele.

– Mindhármunk közös ideje is lehetne.

– Én majd holnap látogatom meg. Menj! – mosolyodott el az apja, de a tétova mosoly nagyon gyorsan le is hervadt simára borotvált arcáról.

Morgane sóhajtott egyet, kiszállt a kocsiból, tekintetét az impozáns kovácsoltvas kapura emelte, majd elszánta magát, és belépett rajta. Lassú léptekkel haladt végig a sétányon, balerinacipői alatt fül-sértőn csikorgott a nedves homok.

Az előbbi társalgás az apjával minden csütörtök reggel és minden vasárnap délután megismétlődött: mindig ugyanazok a szavak, mindig ugyanaz a visszautasítás. Ami utána következett, az is mindig ugyanaz volt: Morgane egyedül ment végig a tölgyfákkal szegélyezett úton, egyedül lépett be a klinika pszichiátriai szárnyába, egyedül vágott át a fertőtlenítőszagú előcsarnokon, egyedül baktatott fel a kórtermekhez vezető huszonhárom lépcsőfokon, egyedül indult el a folyosón, amelyről mandulazöld ajtók nyíltak, egyedül kopogott be az édesanyjáié. Ám hiába várt, hiába kopogott be újra, sosem jött válasz. És valahányszor csak benyitott ezen az ajtón, Morgane egy kicsivel mindig még magányosabbnak érezte magát. Anyja örülete olyan távollét volt, amit nagyon nehezen lehetett elviselni.

Belépett a szobába. Anyja az ágyán feküdt, háta nagypárnával felpolcolva, arca körül szinte világítottak rövid, vörös tincsei. Morgane közelebb ment, megállt mellette.

– Anya?

Édesanyja szempillája megrebbent, ránézett. Pillantása azonban áthatolt Morgane-on, mintha meg sem látná, ami úgy hatott a lányra, mintha pofon ütötték volna. Végre a felismerés szikrája villant a halványkék szemekben.

– Kicsikém...

Morgane elszorult torokkal rámosolygott.

– Itt vagyok.

Odahúzott egy széket, és leült az ágy mellé. Anyja már nem nézett rá. Ez a te időd vele, mondogatta folyton az apja. És Morgane szerette volna kihasználni ezt az időt. Csakhogy az édesanyját annyira eltompították a gyógyszerek, hogy teljesen közönyös volt.

Az éjjeliszekrényen egy tálcán érintetlenül állt a reggeli.

– Akarsz egy kicsit enni, anya? Muszáj enned, tudod.

Édesanyja oldalra billentette a fejét, és úgy pillantott rá, mintha csak most vette volna észre a jelenlétét. Sovány kezeit idegesen tördelte a takarón.

– Megfosztottak tőled – szólalt meg lassan, lelkifurdalástól gyötört hangon. – Még csak védelmezni sem tudlak.

„Ők.” Morgane nem tudta, kikre céloz az anyja, de kicsi kora óta mindig azt hangoztatták neki, hogy nem szabad megerősítenie paranoiás képzelődéseit. „Ne menj bele a játékba, ne kérdezzesd, amikor félrebeszél, érd be annyival, hogy megpróbálsz megnyugtatni.” Morgane csitítólag az anyjára tette a kezét.

– Ne aggódj, anya! Jól vagyok. Van egy csomó ember, aki szeret és megvéd.

– Nem, nem, ők nem tudnak úgy, ahogy én tudnálak. Nem tudtam megakadályozni őket. Annyira sajnálom, annyira...

Megakadályozni őket miben? Morgane fel sem tette magának a kérdést. Anyja a belső világában tartózkodott, ami valóságosabb volt számára a saját lányánál.

Az ajtón kurta koppintás hallatszott, és máris két ápoló csörtetett be a szobába.

– Mosdatás!

Morgane összerezsent, hirtelen előntötte a düh. A klinikai személyzet sose várt, mielőtt belépett volna a szobába. Egyedül ő tette

ezt, egyedül ő reménykedett abban, hogy az anyja válaszol a kopogásra – noha sosem érkezett válasz.

Nem is meglepő – gondolta ingerülten –, annyira hozzá van szokva, hogy az emberek a magánszférájára való legcsekélyebb tekintet nélkül jönnek-mennek körülötte, hogy már el is felejtette, mit jelent a kopogás az ajtón.

– Kisasszony, arra kérem, hogy most egy kicsit hagyjon bennünket magunkra! – fordult hozzá széles mosollyal az egyik ápoló.

Anyja tekintete révetegen kószált a makulátlanul fehér mennyezeten. Láthatólag olyan mélyen el volt veszve saját magában, hogy Morgane szíve összefacsarodott. Könnybe lábadt szemmel kilépett a szobából, behúzta maga után az ajtót, és a folyosó végében lévő nagy ablakhoz ment, ami a klinika parkjára nézett. Odalenn az apja sziluettjét pillantotta meg: bánattól görnyedten üldögélt egy padon. Morgane szíve még jobban összeszorult.

A rácsos kapu fölött kék betűk sorakoztak – a klinika neve. Gólyák. Bizonyára az intézmény másik szakterülete miatt. A pszichiátrián kívül ugyanis a klinika a lombikbébiprogramjáról és a szülészetről volt híres a környéken. Régen, még az ő születése előtt, az édesanyja is a mesterséges megtermékenyítéssel foglalkozó részlegen dolgozott, mielőtt maga is beteggé nem vált, és a pszichiátriai osztályra nem került. Morgane nehezen tudta elképzelni őt fehér köpenyben. A korabeli fotókon mintha egy idegent látott volna, egy ragyogó, dinamikus nőt, akit ő sosem ismert.

Nyelt egyet. A lelke a lázadás és a szomorúság között ingadozott. Lázadt az igazságtalanság ellen, hogy az édesanyjából emberi roncs lett. És szomorú volt, mert ezen a helyzeten nem tudott változtatni. Vagy fordítva.

Ellépett az ablaktól, és az órájára pillantott. Öt perc múlva háromnegyed tíz. El fog késni az iskolából. Egy pillanatig habozott, hogy visszamenjen-e még megcsókolni az anyját – valószínűleg alig venné észre, amennyire tele van nyomva gyógyszerrel –, de ekkor kiléptek a szobából az ápolók.

– Bemehet elköszönni tőle, kisasszony, de igyekezzen, mert nem-sokára újra elalszik.

Azzal sarkon fordultak és távoztak.

Igyekezzen!

Jó.

Morgane-nak amúgy sem állt szándékában sokáig húzni az időt. Édesanyját ugyanabban a helyzetben találta, amiben hagyta, épp csak kicsivel jobban belesüppedt a párnába. A tekintete most is a semmibe révedt, a keze pedig, amit Morgane megfogott, éppoly ernyedte volt, mint máskor, az orvosságok minden erőt kivontak belőle.

– Szeretlek – suttogta Morgane, és ajkát a sápadt homlokra nyomta, melyen hétről hétre egyre mélyebbre vésődtek az aggodalom ráncai.

A folyosón nekiiramodott. Késésben volt, jócskán késésben. Jobb kéz felől váratlanul kinyílt egy ajtó, és Morgane már nem tudta elkerülni a szobából kilépőt. Egy fiú volt, élesen felkiáltott. Morgane hátraugrott.

– Bocsánat, elnézést – hadarta –, sajnálom...

A kiáltás még néhány másodpercig zengett, majd hirtelen abba-maradt. Morgane nem tudta, hogyan reagáljon. A fiúnak sötét haja volt, a klinika betegeinek pizsamáját viselte, széles homloka verítékben úszott, zihálva szorított a hasához egy fekete műanyag dobozt.

Tény, hogy Morgane nekiment, de ő maga alig érezte az ütközést, nem létezik, hogy a fiút ennyire megviselte...

Egy ápolónő sietett elő valahonnan. Az arca sokkal inkább tükrözött csodálkozást, mint nyugtalanságot.

– Timothée, miért jöttél ki a szobából?

A fiú zaklatottan fürkészte Morgane-t.

– Én csak... csak a... az unokatestvérem azt mondta, hogy mindennap csatlakozzak fel a dobozzal a netre a frissítések miatt, és...

– Á, már megint ez a nyavalyás doboz! Na jó, a doktor úr szerint jól tesz neked... Eredj! – szakította félbe önmagát a nővér a folyosóra mutatva. – És legközelebb szólj nekünk, ha ki akarsz jönni, akkor elkerülheted az ilyen baleseteket.

Morgane sűrű bocsánatkérés közepette igyekezett elkotródni, amikor a fiú felé fordult:

– Nem akartalak megijeszteni, ne haragudj!

A pánikroham elmúltával teljesen normálisnak tűnt. Ahogy félnékn elmosolyodott, mintha fénysugár ragyogott volna fel élénkzöld szemében.

– Ne viccelj már! – felelte Morgane. – Én ijesztettelek meg, kis híján keresztülestem rajtad...

Kinyújtotta a kezét, hogy megnyugtatólag megérintse az ismeretlen fiút. Az hirtelen hátrahőkölt.

– Úgy látom, siet, kisasszony – szólalt meg ekkor az ápolónő. – Talán ideje lenne indulnia.

Amikor negyedóra múlva az apja letette az iskola előtt, már elhangzott a jelzőcsöngetés. A 9. B többi diákja már minden bizonnyal be ment a terembe.

– Szép napot, cicám! – köszönt el tőle az édesapja, és arcon csókolt.

– Neked is, apa.

Meghitt pillantással néztek össze, majd Morgane kipattant az autóból, becsapta maga után az ajtót, és sietve elindult a kapu felé, ahol egy felügyelő tanár elnéző mosollyal integetett neki, hogy iparkodjon. Morgane úgy érezte, mintha nehéz súly reppent volna el a mellkasáról.

Végre elkezdődött a napja.

10 óra 08

Nathan

Nathan széleseben száguldott az iskola felé, mélyen ráhajolva biciklijé kormányára. Reggel annyira belemerült a kutatásaiba, hogy nem vette észre, mennyire elrepült az idő. Dühös volt miatta. Ő, aki annyira gyűlölte magára vonni a figyelmet, most mehet a titkárságra beíratni a kését.

A Ville-Pépin utcába fordulva még jobban rákapcsolt. Fantasztikus agya ugyanolyan gyorsan forgott, mint a pedáljai. Hogy rendezze a gondolatait, összefoglalta magában legutóbbi felfedezéseit.

Minden azzal az átkozott listával kezdődött.

Aznap elment, hogy meglátogassa az unokafivérét, Timothée-t, aki egy pszichiátriai klinika betege volt. Még a szokásosnál is zaklattabbnak találta. Amikor a folyosón összefutott az egyik orvossal, megkérdezte tőle, mi lehet ennek az oka.

– Egy új terápiát próbálunk ki – felelte az orvos –, beletelik egy kis időbe, amíg beállítjuk. Ne aggódj, fiacskám!

A férfi leereszkedő mosolya nem tetszett Nathannak – nincs irritálóbb egy olyan felnőttél, aki meg van győződve szellemi felsőbbrendűségéről. Különösen, ha nincs is igaza. Szóval valami azt súgta neki, hogy nem ártana többet megtudni erről az új terápiáról, ezért az ápolónők folyosó végén lévő szobájához surrant. A helyiség üres volt.

Ahogy meglátta az ablak mellett zümmögő számítógépet, nem tévovázott: felcsatlakozott a klinika intranet hálózatára, hogy egy pilantást vessen az unokabátyja dossziéjára.

Mindössze egyetlen PDF fájl tett említést a fiúról – ez a számítógép valószínűleg nem rendelkezett olyan jogosultsági szinttel, ami lehetővé tette volna a hozzáférést a szerveren tárolt összes adathoz. A „Biztonság Gólyák” elnevezésű fájl megnyitva egy listát talált, ami neveket tartalmazott. Köztük a sajátját, közvetlenül az unokatestvéréé alatt.

Ami persze nem volt teljesen meglepő. Mindketten ennek a klinikának a szülészeten jöttek a világra, majd néhány évvel ezelőtt Timothée bekerült a pszichiátriai osztályra. Ellenben az, hogy egy, a klinika biztonságára vonatkozó fájlban akadt erre a listára, már erősen elgondolkodtató volt... Annál is inkább, mivel a nevekhez friss igazolványképek társultak.

Nathant a folyosóról hallatszó léptek zaja zökkentette ki a kutakodásból. Az emlékezetébe véste a számítógép jelszavát, ami egy falra ragasztott cetlin állt, aztán kilopozott a helyiségből.

Hazaérve ezt a számítógépet bejárati ajtóként használta, hogy mélyebbre hatolhasson a klinika intranetjében.

Csakhogy hamarosan rendkívül kidolgozott biztonsági protokollokba ütközött. Túlságosan is kidolgozottak voltak egy ilyen típusú intézményhez.

A hálózati forgalmat tanulmányozva rájött, nem ő az egyetlen kalóz a rendszerben. Valaki már egy trójai programot telepített az ápolónők szobájában lévő számítógépre, és épp abban a pillanatban indított támadást a szerver ellen.

Nathan első reakciója az volt, kihajítja a betolakodót, hogy ne veszélyeztesse a saját ténykedését. Aztán mást gondolt, és egy „read me” fájl hagyott a másik hackernek, ami egyetlen e-mail címet tartalmazott. Két perccel később a számítógépe diszkrét hangjelzést adott. Megjött a válasz: „Egységben az erő?” Az üzenet aláírója Joy volt.

Nathan ismerte ezt a nicknevet, Joy egy kivételes képességű számítógépes kalóz volt, hackerkörökben rendkívüli hírnévnek örvendett. És ez az ember most segítséget ajánlott neki.

A hackerek sosem kérdezősködnék. Cselekszenek, egyedül vagy csoportosan, ahogy az érdekeik kívánják, aztán pedig ki-ki visszatér a maga dolgához. Így aztán Nathan azóta se tudta, miért akart Joy bejutni a klinika szerverébe.

Aminek két napnál nem lett volna szabad tovább tartania, az háromheti munkájukba telt. Kedden este azonban sikerült áttörniük az intranet védelmi rendszerét. Nathan nemcsak az unokafivére egészségügyi aktáját találta meg, hanem egy sor kísérleti jelentést is, melyek mindent megkérdőjeleztek, amit addig saját magával kapcsolatban tudni vélt. Döbbenetében az egész szerdát azzal töltötte, hogy alaposan áttanulmányozta a dokumentumokat. Megértette, hogy itt olyasmiről van szó, ami messze túlmutat az ő személyén. Ekkor újra elővette az elsőként talált listát, hogy mindenkivel, aki szerepel rajta, felvegye a kapcsolatot.

Öt név. Az övé, az unokafivéréé, Timothée-é, két kilencedikes lányé, és még egy fiúé, akit nem ismert ugyan, de úgy rémlett, nyúlt arcát már látta valahol.

Nathan teljes sebességgel kanyarodott be az iskola utcájába. A távolban szemébe tűnt Morgane vörös haja, a lány épp akkor lépett be a kapun.

Morgane Fleury. Ez a túlságosan is szép lány megközelíthetetlen volt, állandóan csodálók raja vette körül. Őt személy szerint kerülte, mint a pestisest, amióta egyszer véletlenül összefutott vele a Gólyák Klinikán, amikor Timothée-t ment meglátogatni. Nathan öszszeszorította a fogát. Márpedig beszélni fog vele, akár akarja a lány, akár nem.

Ugyanis ő is rajta volt a listán.

10 óra 10

Izia

Izia szép nyugodtan befordult az iskola utcájába. Egy pillantást vetett az órájára. Tökéletes. Izia előszeretettel gyűjtötte a beírásokat az ellenőrzőjébe, és kötelességének tartotta, hogy sose érjen be időben az iskolába. Már a gondolatát is gyűlölte, hogy csengőszóra ő is szófogadóan felsorakozzon az udvaron a fegyelmezett diákokkal, akiket kénytelen volt nap mint nap elviselni, mint például ezt a Morgane Fleuryt, aki épp most rohant végig az árkádos külső folyosón, hogy még időben beérjen az osztályába. A suliban mindenki játszott a lázadót, de valójában pont az ellenkezője volt.

– Birkák – dohogott Izia –, igazi birkanyáj.

Csodálkozva vonta fel a fél szemöldökét, amikor megpillantotta Nathant, aki épp ekkor bukkant fel biciklijével az utca túlsó végén. Nathan mindig pontos szokott lenni. Pedig ő nem birka. Az igazat megvallva, Izia számára Nathan állt a legközelebb ahhoz, akit

barátnak szokás nevezni. Egy másik magányt képviselt, aminél fel lehetett melegedni, amikor túl nyomasztóvá vált ez a kretén zombikkal teli dzsungel.

Izia nem örvendett nagy népszerűségnek. Ám őt ez csöppet sem zavarta, úgy ápolta egyéniségét, mint valami ritka növényt. Mindig gyanúsnak találta, ha valaki kedves volt vele.

Amikor év elején Nathan elkezdett mosolyogni rá, majd pár szót is váltott vele, Izia eleinte bizalmatlannak mutatkozott. Aztán rájött, hogy ebben a diszkrét fiúban jóval több rejtőzik annál, mint amit látszani enged, hogy szándékosan olvad bele a tömegbe, visszahúzódó viselkedése valójában álca. Ez az iskolai életben való túlélési stratégia kellőképpen különös volt ahhoz, hogy elnyerje Izia tetszését.

Épp át akart vágni az úttesten, figyelmen kívül hagyva a zebrát, amikor autózúgás vonta magára a figyelmét. A kereszteződésben egy sötétített üvegű Mercedes bukkant fel.

Gyorsan közeledett.

Túlságosan is gyorsan.

Izia visszalépett a járdára, és összehúzta a szemét. A kocs ablakában lévő füstüveg ellenére tökéletesen látta, hogy a vezető milyen elszánt tekintettel nyomja a gázt. Iziának éles szeme volt: Madame Charles, az iskolai ápolónő, aki imádott túlozni, egyenesen kivételesnek nevezte a látását.

Nathan, gondolataiba veszve, hirtelen felkapta a fejét, ahogy ő is felfigyelt a motorzúgásra. Az utolsó pillanatban félrerántotta a kormányt. De az autó már elérte.

Izia felsikoltott.

Hangja beleveszett a Mercedes fékcsikorgásába. Ez a hirtelen fékezés nem volt elég: akár egy rossz tévéfilmben, Nathan biciklije

lassított felvételen az ég felé repült, majd visszazuhant a járdára, és elgömbült vázzal megállt.

Onnan, ahol Izia volt, nem látszott Nathan teste. Egy pillanatra elszörnyedve meredt a bicikli kerekére, ami tovább forgott a levegőben, majd hátralépett, és lerogyott az egyik kapualj árnyékában.

A sofőr, egyik kezét a szájához szorítva, kiszállt az autóból, az arcán pánik tükröződött.

Az iskola kapuján egy felügyelő tanár rohant ki, hamarosan az iskolatitkár és az igazgató is követte. Egy egész kis csoport verődött össze ott, ahol Izia Nathant sejtette; a zsebekből előkerültek a mobilok, közben az ablakokban kíváncsi és elborzadt arcok jelentek meg.

Senki nem vette észre Iziát.

Reszketve bámulta a sofőr arcát, jól látta minden részletét, azt, ahogy meg-megremeg, látta a vonásaira kiülő kétségbeesést, látta a szemét, amit le nem vett arról a helyről, ahová Nathan repült. A férfi aggodalma őszintének tűnt, éppúgy fel volt dülva, mint bármely más sofőr, aki egy ilyen balesetért felelős.

Csak képzelte volna, hogy gázt adott?

Csak álmodta, hogy milyen eltökélt arccal hajtott végig az utcán?

Végtére is, a sebesség és a távolság megcsalhatta az érzékeit...

Izia megrázta a fejét. Nem, ha volt valami, amiben megbízott, az a szeme által közvetített információ. A látása még sosem csapta be.

Nem várta meg, hogy kiderüljön, mi lett Nathannal. Amikor felvijogtak az első szirénák, rogyadozó lábbal, ziháló lélegzettel elfutott.

Úgy érezte, mintha egy láthatatlan kéz markolná a mellkasát.

Morgane

Morgane mozdulatlaná merevedve állt az árkádok alatt, keze görcsösen markolta a kőkorlátot.

Az volt a benyomása, mintha minden lassítva történne körülötte, kicsit úgy, mint egy álomban.

Az ápolónő lassítva rohant le a lépcsőn, orrán örökös kis szemüvegével, lassítva vágott át a díszudvaron a kapuhoz.

Lassítva guggolt le a biciklis teste mellé.

Lassítva állt meg a járda szélén egy mentő és egy rendőrautó.

Morgane csak akkor zökkent ki kábultságából, amikor meglátta a kocsiból kiszálló rendőröket. Egyikük, egy szőke hajú, karcsú természetű férfi, nem viselt egyenruhát. Marc Loizeau rendőrfelügyelő volt, az apja egyik barátja.

Morgane lassú léptekkel elindult az utca felé.

– Menj vissza az órára! – szólt rá a kapu közelében toporgó felügyelő tanárok egyike.

Marc azonban észrevette. Utat tört magának, odasietett hozzá, és világos szemét az övébe fúrva megragadta a vállát.

– Morgane! Nem esett bajod?

Morgane csak megrázta a fejét, egy hang sem jött ki a torkán.

Marc szemlátomást megnyugodott.

– Menj vissza a többiekhez, majd később beszélünk.

– Ki a sebesült? – préselte ki magából nagy nehezen a kérdést Morgane.

Marc egy pillanatig tétovázott, mielőtt kimondta:

– Nathan Valentin. Egy kilencedikes. Ismered?

Morgane arca rezzenéstelen maradt. Pedig ismerte. Az iskolában senki nem tudta, milyen állapotban van az édesanyja. Aztán egyszer összetalálkozott a klinikán ezzel a Nathannel. Azon a napon – valamivel több mint egy éve – úgy érezte, darabjaira hullik a világa. Valaki felfedezte a titkát, ujjal fognak mutogatni rá, hogy ő a „boldond nő lánya”, a barátai kiközösítik, soha többé senki nem áll szóba vele, mintha a baj ragályos lenne.

Az elkövetkező heteket úgy élte meg, hogy Damoklész kardjaként lebegett ez a feje felett, biztos volt benne, hogy Nathan előbb-utóbb beszélni fog.

De hallgatott.

– Hogy van?

Marc zavart pillantást vetett az utca felé, aztán úgy döntött, későbbre halasztja a nehezét.

– Nem tudom pontosan. A mentősök ellátják.

Loizeau az egyik felügyelő tanárnő gondjaira bízta Morgane-t, aki a vállánál fogva gyengéden visszaterelte az épületbe.

Egy órával később az osztálytársaival együtt értesült a hírről. Nathan Valentin meghalt. A tanárok úgy döntöttek, egész nap benn maradnak a diákokkal az iskolában, de tanítás természetesen nem lesz, és azoknak, akik szükségét érzik, pszichológus is a rendelkezésükre áll.

Társai reakcióját látva Morgane is csatlakozott a kollektív sírás-hoz, a feldúlt arcokhoz.

De lelke mélyén, jóllehet őt is elszomorította ez a hirtelen halál- eset, csak egyetlen dolgot tartott igazán fontosnak: többé senki nem leplezheti le az édesanyja állapotát.

A titka sértetlen marad.

Marc Loizeau

A felügyelő a könnyező családot nézte, őt várták a kórház folyosóján. Rá hárult a feladat, hogy beszéljen velük. De mit mondhat nekik? A fiuk, a testvérük halott. Mondjon bármit, a szavai üresek lesznek, értelmetlenek.

Épp elindult feléjük, amikor megcsörrent a személyes mobilja.

Felvette.

– Mondtam már, hogy ne hívjanak ezen a vonalon! – szúrta a fogai között.

– Mindössze megerősítésre lenne szükségünk – felelte egy ismeretlen női hang. – A célpont?

Megértve, hogy a Nathan Valentin halálával kapcsolatos megérzése beigazolódott, Marc Loizeau a gyászoló családra emelte a szemét.

– Siker – közölte tompa hangon.

És kinyomta a telefont.

Timothée

– Természetesen, megértem.

Timothée felállt az ágyáról: megriasztotta édesanyjának az ajtó túloldaláról beszűrődő hangja. Az ápolónővel beszélgetett. Timothée ki nem állhatta, ha úgy beszélnek róla, hogy ő is hallja; ki is nyitotta az ajtót, mielőtt még az anyja kopoghatott volna.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Kisfiam! – mondta gyengéden az anyukája, amint meglátta.

Jobb kezét a ruhája felső részéhez emelte, pontosan a szíve fölé. Ujjai mintha valami láthatatlant ragadtak volna meg, amit aztán Timothée felé dobott. A fiú elmosolyodott, és megismételte anyja mozdulatát. Ez volt az ő saját üdvözlésük, akkor találták ki, amikor hat évvel ezelőtt Timothée már a legkisebb testi érintést sem bírta elviselni.

– Megint nőttél – mondta halkán az édesanyja, és behúzta maga mögött az ajtót. – Csak nősz, nősz nekem...

Timothée a szomorúság szokatlan árnyalatát érzékelte a hangjában. Egyszerű rosszkedv lenne? Nem, ez valami más volt. A homloka akaratlanul ráncba szaladt.

Még akkor is, ha nem érintette meg az embereket, Timothée képes volt érzékelni a hangulatukat. „Empata”, mondták róla az orvosok. Olyan mértékű empátiával, beleérző képességgel rendelkezett, ami már fogyatékoságot jelentett, s arra kárhoznatta, hogy eltemetkezzen egy kórházi szobában, a bolondok között. Lehet, hogy jobb is itt neki? – ötlött eszébe sokszor. Ugyanis valahányszor valaki megérintette, idegen gondolatok özönlöttek a sajátjaira, szavak, képek, impressziók, színek formájában, ezernyi nyílvevesszőként fúródtak egyszerre az agyába. S ő ott állt összezavarodva, zihálva, kínkeserve-sen próbálta elkülöníteni a saját tudatát a betolakodóétól. Már maga az „empata” szó is, mely rendszerint hiányzott a pszichiátriai szakzsargonból, a tehetetlenség jele volt. Az orvosok képtelenek voltak azonosítani a betegségét.

Timothée hátrébb lépett, hogy jobban szemügyre vegye az anyját. Általában vidám teremtés volt, aki a csendet könnyed szavakkal, dalolgatással töltötte ki. Látszott rajta, hogy valamit mondani akar, csak nem tudja, hol kezdje.

– Anya?